

Obyvatelé Machu Picchu odešli do země bohů

Ruiny Machu Picchu. Jaká tajemství skrývají? Kdo postavil toto město a kam zmizeli jeho obyvatelé? Kameny mlčí... Informační pole planety však vše uchovává a vše zaznamenává jako na filmovém pásu. A to znamená, že všechno se lze dozvědět a vidět například prostřednictvím vědomého snění, i když mnozí budou tuto metodu považovat za klam a takto získané informace - za pohádku.

Ale je to jejich názor a právo věřit či nevěřit. Nevíra a skepse už dlouho drží naše mysli ve svěráku a někdo to zřejmě velmi potřebuje. Je třeba, aby lidé nepřemýšleli a nehledali, ale aby se vrtali ve svém každodenním životě jako šedá masa bez tváře a věřili jen tomu, čemu se podle Bible a podobných knih věřit má. Jinými slovy, aby nesešli z kontrolované cesty. O čem tedy kameny Machu Picchu mlčí? Možná o tom, jak obyvatelé tohoto starobylého města odešli... do paralelního světa? Ale o všem pěkně popořádku.

...Mezi zalesněnými, mechem porostlými vrcholky se táhly chuchvalce bělavé mlhy a mraků. Skrz větrem bičovanou zeleň sem tam vykukovaly ostré skály.

A mezi skalami se krčily budovy. Spousta kamenných teras se zelenou hustou trávou a podivnými stavbami bez střech. Stěny těchto domů jsou z kamenů slícovaných jeden k druhému. Kameny nejsou příliš velké, ale jsou tu budovy z obrovských kvádrů, jakoby srostlých nebo vymodelovaných z kusů plastelíny obludně velkých rozměrů. Tyto zdi se tyčí přede mnou, a tady je vrcholek hory. Celé starobylé město mám jako na dlani. A tady stojí podivný kámen s dlouhým výčnělkem. Mraky se rozestoupily, slunce je v samotném zenitu. Výčnělek kupodivu nevrhá stín. Nebo spíš se zdá, že tam prostě byl, ale zmizel. Jako by se zastavil čas a nastalo mrtvé ticho. Ztichly všechny trylky ptáků, není slyšet žádný šelest listí, a dokonce i list, utržený větrem, visí ve vzduchu a nepadá.

Nyní však vše pokrývaly duhové záblesky, které se v kruzích rozbíhaly od Slunce.

Slunce najednou na okamžik zfialovělo. Už však opět svítí normálním světlem. Duha je pryč. A dole se rozprostřelo město. Ale co to je? Nejsou to rozvaliny. Město je plné života. Domy jsou pokryté sedlovými střechami z kamenných tašek s okapy na odtok vody. A jen ty nejmenší domky jsou pokryty proutěnými, buď slaměnými, nebo travnatými střechami. Ulice dlážděné velkými plochými kameny byly plné lidí v pestrobarevných oděvech. Červená, oranžová, jasně modrá, zelená zdobená ponča a pláštěnky, dlouhé i krátké štrápce, podivné vysoké a ploché jako palačinka pokrývky hlavy, jako smola černé a rovné vlasy, huňaté lamy a nějaká další bučící, bečící, pištící zvířata - to vše se míchalo.

Za rohem úzké ulice se táhne kamenné schodiště. Vede na náměstí. I to je plné lidí v pestrobarevném oblečení. Mnozí mají na hlavách péra zastrčená do čelenek. Uprostřed davu, nesrozumitelné řeči a bučení se ozývá řinčení kovu. Na kamenné plošině jsou tu v řadě seřazeny zlaté sochy, mísy, nádoby s dlouhými hrdly. O kousek dál jsou také seřazeny hliněné hrnce, vázy a mísy pomalované důmyslnými ornamenty. Naproti leží obrovská klubka různobarevné příze. Tohle je trh. O kus dál jsou hromady brambor, každá brambora je hladká a čistá s jemnou růžovou slupkou.

Ale to už jsem zase nahoře u podivné skály s dlouhým výčnělkem trčícím vzhůru.

...U kamene stojí dva. Nevidí mě. Jsou to muž a mladá dívka. Muž má na sobě dlouhé pruhované obdélníkové pončo s mnoha štrápci a zvláštní zlatou čelenku. Připomíná korunu, jen místo zubů jsou na ní postavy božstev. Zdá se, že je to kněz. Ta dívka musí být také kněžka, napadlo mě. Její dlouhé bílé šaty se zdobeným lemem sahaly až k zemi, nebo spíše ke kamenné výzdobě, která ležela kolem kamene s výstupkem. Kolem krku se jí třpytil těžký zlatý náhrdelník s postavou nějakého božstva a rovné černé vlasy měla sepnuté zlatou obručí, také s nějakými vyobrazeními, vzory a krásnými velkými pery vloženými kolem

obrovského kamene, který hořel na slunci. Dívčiny paže byly pokryté náramky a tetováním.

Muž a dívka se o něčem bavili. ...A vtom jsem se ocitla v těle té dívky-kněžky.

Velký kněz země Inků, Aramu Muru, teď už jsem znala jeho jméno a všemu dokonale rozuměla, přišel do našeho města kněžek Slunce neboli velkého boha Intiho. To, co mi říkal, byl konec naší země. Aramu Muru mluvil rychle, s obavami o naši budoucnost. Přišel si pro zlatý disk, klíč k hvězdné bráně. Ukázalo se, že do hlavního města pronikli cizí lidé s bílou pletí, kteří přišli zpoza oceánu. Hlavního náčelníka bělochů nazývali Francisco Pizarro. Kněz Aramu vyprávěl o mnoha spiknutích a bratrovraždě v rodině vládce země Velkého Inky. Veliký Virakoča - bůh všeho dostihl svým trestem bratrovraha, který se stal vládcem díky těmto cizákům s bílými tvářemi. Náčelník cizáků však sám začal jmenovat vládce v naší zemi a jeho bojovníci se vysmívají našim posvátným místům a zabíjejí lidi. Mnoho posvátných zlatých relikvií bylo odvezeno bílému náčelníkovi. Bílý náčelník je ničí, chce jen kov slunce - zlato. Ukazuje se, že pro bílé lidi zpoza oceánu je zlato penězi, za které lze vyměnit jídlo a oblečení, dům, a dokonce i postavení ve společnosti. U nás je zlato kovem bohů. Mohou se z něj vyrábět pouze obrazy bohů a nádoby k jejich uctívání nebo amulety. Bílý náčelník zneuctil prastará zlatá božstva tím, že je začal tavit na neživé kusy kovu. Po celé zemi jsou drancovány chrámy i prosté domy, lidé jsou zabíjeni, odvlékáni do otroctví bílým dobyvatelům. Právě o tom mluvil starý kněz.

Říkal, že pro nikoho není záchrany, ledaže by se vydal do země bohů skrze prastarou hvězdnou bránu. Takových bran je v naší zemi několik. Postavili je sami bohové - potomci civilizace opeřených hadů a příchozích z hvězd Kolka (Plejády). Všechny tyto brány jsou propojeny zvláštními drahami, které jsou viditelné bohům z jejich světa. Nejblíže našemu městu kněžek Slunce byla brána Titicaci. Nacházejí se poblíž jezera Titicaca.

Naše město kněžek Slunce mohou brzy objevit špehové bílého náčelníka, řekl kněz Aramu. Ale je jen jediná cesta ven. Je mimo chápání bílých, znají ji jen bohové. Bohové pomohou kněžkám a lidem z města projít branou do země bohů. Tam bude třeba dopravit i zbývající zlaté relikvie. Vždyť ty nejcennější jsou zde na vrcholu Machu neboli Machu Picchu. Kněz Aramu se rozhodl, že půjde osobně za bohy a pokusí se je uprosit, aby vzali celé naše město, pokud to bude možné, vždyť bohové dokážou mnoho věcí. Brzy se očekává velké postavení Slunce Intiho. Snad bohové pomohou přenést město přes kámen Slunce - Intihuatanu. Nezbývá čas, abychom se všichni vydali k bráně a odnesli všechny relikvie a naše uzlíkové knihy - „kipu“. Tam jsou svázány (zapsány) všechny naše znalosti získané od bohů z hvězd a jejich potomků, kteří žili ještě na Marsu před velkou katastrofou a potom se přestěhovali na Zemi. Kipu s věděním se nesmí dostat do rukou bílých lupičů a vrahů.

Spolu s velkým knězem jsme vystoupali po schodech chrámu. Stiskla jsem vyčnívající kámen, a kamenná stěna se pohnula a odhalila před námi dlouhou

chodbu zalitou zeleným světlem. To je vchod do klenotnice. Prošli jsme dlouhým koridorem a ocitli se v prostorném sále. Další kamenná páka a opět se pohnula jedna z pěti stěn sálu. Znovu se objevily schody dolů k podzemnímu jezeru. Jezero se zdálo obrovské v černé prázdnotě, kterou sotva osvětlovala zelená světla přivezená ještě bohy. Předě mnou je holá stěna. Zavřu oči a jasně na ní vidím tečku. Hoří bílým světlem. Aniž bych otevřela oči, stisknu ji. Povedlo se. Trvalo mi dlouho, než jsem se jí naučila vidět.

Voda začala hlučně ustupovat. A brzy se otevřela kamenná podlaha. Pomalu jsme po ní s knězem kráčeli. Stačil jeden špatný pohyb a člověk mohl zůstat v pasti. Naši předkové ji postavili podle plánů bohů, aby si klíč od brány do města bohů nemohl vzít každý. Inkové, kteří napadli naši zemi, toto tajné místo neznají. Skutečným vládcem by měl být Veliký kněz, ale, bohužel, Inkové vládnu naší zemi už celá staletí. Přijali naše bohy - za to jsme jim prozradili část našich znalostí, ale naše město zůstalo naším posvátným místem. Postavili ho naši předkové - bohové z hvězd - tím, že tvarovali kameny, změkčovali je a přenášeli vzduchem pomocí zvláštních zařízení. Ne všechna jeho tajemství jsou Inkům známá. A bílí vrazi zpoza oceánu se nedozvědí ani to, co smějí vědět Inkové.

Znovu zavřu oči a předě mnou se objeví světlý čtverec. Jsme na místě. Jeden krouživý pohyb a deska se odsouvá. Dolů vedou kamenné schody. Jsme u cíle. Ještě jedno otočení kamene a mám v ruce zlatý kotouč. Leskne se jako zrcadlo, ale je na něm okem neviditelný nápis. Tenké rýhy písma nejsou ani cítit. Tento kotouč, pokud se vloží do otvoru speciálně vytvořeného v kameni, otevře mechanismus brány. To se však stane pouze ve zvláštní den slunovratu. A ten už brzy nastane. Kněz musí spěchat k břehům Titicacy. Dávám knězi do rukou kotouč a jdeme nahoru. Tady, v jednom z tunelů, vede nejkratší cesta k Titicace. Naši předkové, bohové z hvězd, vybudovali tisíce podzemních cest. Ne všechny jsou Inkům známé. Možná ještě funguje kamenná loďka?

Přicházíme k loďce dokonale vytesané z kamene. Kněz sedí v ní. Ví, jak používat starobylý dopravní prostředek bohů. Ještě okamžik a loďka pomalu klouže po dně tunelu vyloženém speciálními deskami. Loďka zrychluje a zrychluje, a teď už se ztrácí v zelenkavém šeru podzemí, osvětlených věčnými lampami bohů.

Vtom jsem ale uviděla kněžku ze strany. Ve svých dlouhých šatech kráčela pouze jí známou cestou nahoru ke kameni Slunce.

Kolem kamene se již shromáždilo množství kněžek. Dole čekal dav obyvatel. Jistě už uplynula nějaká doba. Mezi kněžkami jsem znovu spatřil tu, která knězi předala zlatý kotouč. Znovu jsem se pocítila v jejím těle.

Podářilo-li se Aramuovi dohodnout se s bohy? Mám pocit, že ano. Poslední úsvit na tomto světě... Zpoza hor vychází rudé slunce. Velký Inti (bůh Slunce) pomůže nám všem! Předě mnou stojí zlatá mísa s vodou. Když se do ní podívám, všechno je jako v mlze. Pak se však něco začne projevovat. Vidím rudou kamennou bránu. U vchodu stojí kněz Aramu se svým učedníkem, který tam čekal na svého učitele

a který před několika měsíci vyšel z hlavního města. Vždyť tam přišel nadzemní cestou.

Aramu rituálně obchází bránu a opakuje zaklínadla. V ruce se mu třpytí zlatý kotouč. Tu jej vloží do kamenného otvoru a vzhledne k nebi. Slunce se pomalu pohybuje. Jeho pohybem se tu plíží stín na slunečním kameni přede mnou. Ale tady je... Stín je pryč. Začal...

V misce je vidět, jak Slunce ozářilo hvězdný bod ve výklenku brány a blesk pronikl celou bránou. Výklenek s kotoučem byl ozářen ohnivým světlem. Aramu nařídil svému učedníkovi vyndat kotouč, až vše skončí, a odnést ho do pokladnice. Zároveň dal učedníkovi knihu - klubko uzlíků „kipu“, aby správně našel cestu k pokladnici. Kněz vešel skrz bránu, a vtom jsem v sobě uslyšela jeho hlas. Prikazoval vyčkat.

V misce brána hořela stále jasněji. A vtom se na jejím prahu objevila bohyně světla, patronka panen, Chaska. To ona založila naše město u hory Machu Picchu a na její počest bylo pojmenováno Chaskavasi (Dům bohyně Chasky).

Bohyně Chaska byla krásná, její oči se třpytily jako černý obsidián. Zářila v nefritovém světle a v rukou držela světle zelenou nefritovou kouli. Koule se pomalu otáčela. A všechno kolem se pomalu nořilo do nazelenalé nefritové mlhy. Celé město se do ní zahalilo. Najednou se slunce zbarvilo do červena, pak do žluta a nakonec do zelena a fialova. Mlha se začala pomalu rozptylovat a slunce opět nabylo skutečné podoby. Vzduch se však nějak změnil. Všechno bylo stejné, ale ne tak docela. Byla tu lehkost a jas barev. Lidé vzhledli k obloze, po níž pluly fialové mraky. Obraz v misce zmizel. Podívala jsem se nahoru. Chaska stála... vedle mě. „*Jste doma,*“ problesklo mi hlavou. A vtom jsem vyletěla z těla kněžky.

Uvědomil jsem si, že celé město a jeho obyvatelé byli přeneseni do jiné dimenze paralelního světa bohů neboli země Šambala, jak se říká na Východě. Jenže tato země není jen na Východě, je v jiné dimenzi a odpovídá celé Zemi.

V běžném světě zatím zůstalo stejné město, jen prázdné. Lidé zmizeli, přešli do jiné dimenze spolu s příbytkem kněžek - panen starověkého indiánského národa, který dobyli Inkové, ale unikl dobytí conquistadory. Jednoduše odešly do jiného světa, disponovaly důvěrnými znalostmi a jejich příbytky byly v novém světě okopírovány. Učedník velkého kněze Aramu se přesto dostal do opuštěného města a ukryl klíč od brány.

A vtom se znovu objevila bohyně Chaska. Usmála se na mě. A její řeč se ve mně začala překládat. *„Klíč bude lidem opět předán, ale až budou bílí lupiči a jejich loupeživá země na severu vaší Ameriky, která však patří k naší zemi, spláchnuta, a ta země bude očištěna ohněm a vodou. A ten čas se blíží, neboť země lupičů ovládla celou planetu pod vedením černé civilizace z Nibiru. Brzy nastane konec této země a vlády jejich vůdců z Nibiru. Tehdy, až bude vydán klíč, budou odhalena tajemství, která jsme střežili. Svěřit je však můžeme jen těm, kteří nebudou s pomocí poznání páchat zlo. Proto budou odhalena pouze jim. Tak tomu bylo vždycky. Lidé musí změnit své vědomí, aby mohli vlastnit poznání...“*

Obraz Chasky se rozplynul v nazelenalé mlze a mezi mraky na svazích nepřístupných hor zůstaly jen prastaré kameny Chaskavasi neboli Machu Picchu, jak se mu dnes říká...

Zapsala Valeria Kolcova 09.11.2014